

Jóna Dávid

A portás

Dobozban még a mozgásérzékelő,
de vén lónak új szerszám felesleges,
szitok fogja a virulens igekötőt,
ilyen fickót te ne fenyegezz!

Száll még a por, köpköd a portás,
csavaros kupak őrzi oldószerét,
körbenéz lassan, sziszegve, vádlón,
fejét fordítja, mint a vadászmenyét.

Ócska kis kunyhó, ajtaja bádog,
döngve becsapják, de rezeg tovább,
baseball ütő helyett elhízott tagló,
vére szomjazik a zongoraláb.

Gyűlöl ő bárkit, sorsában érett,
minden szar, ami körülveszi,
azt hiszed, hogy fenyeget csupán,
de hidd el, ő az, ki meg is teszi.

Mert neki mindegy, veszteni sem fáj,
ócska az élete, nincs fontos neki,
vágytalan dühét mi összetartja,
csupán egy elnyűtt bomberdzseki.

Beszélik róla, kutyáját ölte,
mert kedvének éppen útjában állt,
így vigyázza már esztendőök óta
a csepli hármass bútorraktárt.

Párizsban járt az ősz

Ady Endre nyomán

Párizsban járt az ősz,
lasztminutos, fapados járat.
Szimbolizmusához ma már
kell a magyarázat.

A Szajna parton sétálgatva
a rőzse-dal is mást jelent.
Piedesztált: bezzeg létek
dicsőítik az Idegent.

Isten fohász Ady-módra,
szekta-szöttes-takaró,
varázsszőnyeg-invázió,
mi már gyomorkavaró.

Szent Mihályból is csak
a Boul-Mich marad nekünk,
hisz azt se tudjuk igazán,
hogymiből van elegünk.

Volt Nyugat és volt Holnap,
ma hűlt helyük sincsen,
a szellem átképezte magát:
bársonybélés a bilincsben.

Párizsban járt az ősz,
minden falevele fázik.
Meddig e nagy ármánykodás?
Tán a tudathasadásig?

Mint a buszkerék

Volt itt minden, de már elfogyott,
be kell érünk azzal, ami van.
Vízen járni csak vastag jégen lehet,
nagyokat taknyolva, mielőtt rian.

Felénk a túlélés játszik, a kapaszkodás.
Mert közömbös már a vágyunk.
Örökös készenlét: köpnünk-nyelünk,
ennyi az összes tudományunk.

Felettünk hömpölyög az idő,
mint sodrása vérbeli pataknak,
s mi itt mocorgunk legalul,
akár medre alján a barackmag,

Vagyunk, mint a buszkerék,
mi gördül, lefékez, dadog.
Épp olyanok, mint a bűnök:
bocsáthatók, bocsáthatatlanok.

